

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Stephani Thevpoli Bened. F. Patric. Veneti,
Academicarum Contemplationum Lib. X**

Piccolomini, Francesco

[Basel], 1590

VD16 ZV 12463

De numero mentiu[m]. C. 8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12918

Mens non participata, omninoq; prima, omnium cōsensu, vna est: an vero post eam dentur alię non participatę mentes, nō conueniunt Platonici. Nonnulli plures enumerant: quibus assentiri videntur Proclus, & Syrianus. Alij id renuunt, & solam vnam statuunt, non participatam mentem; vt Plotinus, & Porphyrius: quorum sententiam potiore censeo; nam esse plures, nec ratio ostendit, nec vsus vllus exposcit. Mentis in anima participatę, dupliciter considerari possunt; vel in se; vel vt ab anima participatę: consideratę in se, minimē distinguuntur; sed vnitatem sunt pręditę: consideratę verò, vt ab anima sunt participatę, tot sunt, quot sunt animę; & de his vera est sententia Platonis, non inueniri mentem sine anima. Sic itaque participatę mentes, & vna, & plures sine contradictione dicuntur: Propter ea modò Soli, modò Lumini dicuntur similes: cum enim Sol sit vnus, per varios radios in perspicuo receptos, modo aliquo redditur multiplex. Quomodo etiam mens participata ad non participatam se habeat, non vna est Academicorum sententia. Nonnulli censent eas minimē inter se substantia distingui, sed solum ratione, & modo sese habendi; vt Solis lux, & radij eius. Quam sententiam minùs veram

censeo; quoniam exposcit vniuersi plenitudo, vt in potioribus rerum gradibus primò inueniatur gradus, & conditio rei eminent, simplex, & seiuncta; mox alia aliis communicata. Propterea veriore censeo sententiam oppositam, quòd mens participata à non participata re, & substantia distinguatur: adeò vt mens non participata sit, tanquam essentia Solis; mens participata, dum in se consideratur, sit, tanquam lux in Sole; dum verò consideratur, vt participata, ac in anima recepta, proportione respondeat radiis in perspicuo refulgentibus. Insuper quoniam participantium animarum conditiones variæ sunt; ideò & magis, & minus mente participare dicuntur; vt perspicuum magis, & minus purum, magis, & minus luminis est capax. Ex quo constat, quomodo intelligi debeat dictum Platonis in decimo de Legibus, asserentis; Si anima intellectum diuinum acceperit, rectè cuncta Diis recta, felicitateque perducit; sin verò cum amentia iuncta fuerit, omnia his contraria facit. Mens participata, quoniam sub nō participata collocatur, ideo ea quoque composita iudicari debet: adeò quòd interna illa principia, communiaque rerum genera, quæ vidimus primæ menti conuenire, etiam conueniant participatis mentibus; cum maiori tamen distinctione. Insuper vt mens nō participata, felicitate fruitur; quia proximè cum ipso bono, & vno iungitur: ita participatæ mentes, felicitè vitam viuunt; quia
iun.

iunctæ cum prima mente, bonum, & vnum attingunt: & propterea dicuntur esse media, & nexus, per quos animæ cum primo principio fœlicissimè copulantur. Mens enim animam format, terminat, eleuat, & cum primo principio coniungit. Apud Aristotelem, vt nō reperitur distinctio inter animam rationalem, & mentem; itaque neque inter non participatam, & participatam mentem. Simplicius verò cum hæc etiam tribuat Aristoteli, longissimè ab eius sententia recedit.

De Aeternitate, & æuo.

CAP. IX.

DEus, cum sit principium eminentissimū, & supra ens; nec semper ens, nec mensura præditus, propriè dici potest. Mens verò, quæ Deo subicitur, & est ens primum; rectè semper ens, & æternitas nuncupatur. Deus itaque est supra æternitatem, in mente primò refulget æternitas, cui in rebus mobilibus respōdet tempus. Vt autem hæc clariùs explicentur; de æternitate, & æuo, ex Academicorum sententia, aliquid dicamus: qua de re Theologi, Platonici, & Peripatetici vario modo loquuntur. Inquiunt Theologi Deo cōuenire æternitatem, Angelis æuum, quatenus sunt vitæ immortales, corporibus tempus: ita tamen, vt cælo cōueniat non æternitas, sed sempiternitas quædam; quia semper seruandum est; mortalibus